

LI ČAJLD BEZ GREŠKE

Sa engleskog preveo
Miloš Petrik

Džek Ričer: CV

Ime: Džek Ričer (nema srednje ime)

Datum rođenja: 29. oktobar

Visina: 195 cm

Težina: 100–113 kg

Mere: obim grudi 127, veličina kaputa 3XLT, dužina noge 95 cm

Oči: plave

Osobeni znaci: ožiljak u uglu levog oka, ožiljak na gornjoj usni

Obrazovanje: škole u bazama Kopnene vojske SAD u Evropi i na Dalekom istoku; Vojna akademija Vest Point

Služba: Vojna policija SAD, 13 godina, prvi komandant 110. divizije, vraćen iz čina majora u čin kapetana posle 6 godina, istupio iz službe u činu majora posle 7 godina

Priznanja:

Gornji red: Srebrna zvezda, Medalja za izuzetno isticanje u službi odbrane, Legija za zasluge

Srednji red: Vojnička medalja, Bronzana zvezda, Purpurno srce
Donji red: „kupusara“

Poslednja adresa prebivališta:
nepoznata

Porodica:

Majka, Žozefin Mutje Ričer, francusko državljanstvo

Otac, profesionalni vojnik u Marinskom korpusu, služio u Koreji i Vijetnamu

Brat, Džo, pet godina u Vojnoj obaveštajnoj službi, Ministarstvo finansija

Veštine: ekspert u rukovanju lakim pešadijskim naoružanjem, izuzetan u ličnom naoružanju i borbi prsa u prsa

Jezici: tečno govori engleski i francuski, služi se španskim

Ne poseduje: vozačku dozvolu, kreditne kartice, savezne podsticaje za veterane, poreske prijave, izdržavana lica

JEDAN

Saznali su za njega u julu i besneli ceo avgust. Pokušali su da ga ubiju u septembru. Mnogo su bili poranili. Nisu bili spremni. Pokušaj je bio neuspeo. Mogao je da bude katastrofa, ali zapravo je bio čudo. *Niko nije ni primetio.*

Koristili su uobičajene metode da prevare obezbeđenje i zauzeli položaj tridesetak metara od mesta gde je govorio. Koristili su prigušivač i promašili su za nekoliko centimetara. Metak mu je sigurno prošao tik iznad glave. Možda čak i *kroz kosu*, jer je odmah podigao ruku i zagladio je, kao da ga je raščupao nalet vetra. Gledali su taj snimak iznova i iznova, na televiziji. Podigao je ruku i zagladio kosu. Nije uradio ništa drugo. Samo je nastavio govor, ništa i ne primetivši, jer je po definiciji metak ispaljen kroz prigušivač prebrz da bi ga videli i previše tih da bi se čuo. Zrno ga je, tako, promašilo i nastavilo let. Promašilo je sve koji su stajali iza njega. Nije se susrelo ni sa jednom preprekom, nije pogodilo nijednu zgradu. Letelo je ravno i pravolinijski dok nije potrošilo svoju energiju i dok ga gravitacija nije povukla na zemlju negde daleko gde nije bilo ničega sem trave. Nije bilo odgovora. Nije bilo reakcije. *Niko nije ni primetio.* Kao da metak nikada nije ni bio ispaljen. Nisu ponovo pucali. Bili su previše potreseni.

Dakle, neuspeh, ali i čudo. I lekcija. Proveli su oktobar ponašajući se kao profesionalci, što su i bili, u novom početku, smirivanju strasti, razmišljanju, učenju, pripremi za drugi pokušaj. Drugi pokušaj će biti bolji, pažljivo planiran i korektno izveden, osmišljen tehnički, detaljno i prefinjeno, pojačan dubokim užasom. Dostojan pokušaj. *Kreativan pokušaj.* Iznad svega, uspeo pokušaj.

A onda je došao novembar i pravila igre su se potpuno promenila.

Ričerova šoljica bila je prazna, ali još topla. Podigao ju je s tacnice, nagnuo je, pa gledao kako talog na njenom dnu teče ka njemu, spor, smeđ, kao rečni mulj.

„Kada treba da bude gotovo?“, pitao je.

„Što pre, to bolje“, rekla je.

Klimnuo je. Izvukao se iz separea i uspravio se.

„Zovem te za deset dana“, rekao je.

„Sa odgovorom?“

Odmahnuo je glavom. „Da ti kažem kako je prošlo.“

„Znaću kako je prošlo.“

„Okej, onda da ti kažem gde da mi pošalješ pare.“

Zažmurila je i osmehnula se. Spustio je pogled ka njoj.

„Mislila si da ću da odbijem?“, rekao je.

Otvorila je oči. „Mislila sam da ću morati upornije da te ubeđujem.“

Slegnuo je ramenima. „Kao što ti je Džo i rekao, ja živim za izazov.

Džo je obično u pravu za te stvari. Obično je u pravu za mnogo šta.“

„Sad ne znam šta da ti kažem osim da ti zahvalim.“

Nije odgovorio. Samo je počeo da se udaljava, ali ona je ustala, stala pored njega i zaustavila ga na mestu. Nastala je neprijatna stanka. Stajali su na sekund licem u lice, zarobljeni stolom. Pružila je ruku, a on ju je prihvatio. Zadržala je ruku za nijansu predugo u njegovoj, a onda se propela na prste i poljubila ga u obraz. Usne su joj bile meke. Njihov dodir peckao ga je kao sićušan strujni udar.

„Rukovanje nije dovoljno“, rekla je. „Radiš ovo zbog nas.“ Zastala je.

„A zamalo si mi bio i dever.“

On nije rekao ništa. Samo je klimnuo, izvukao se iza stola i jednom se osvrnuo. Onda je pošao uza stepenice i napolje, na ulicu. Njen parfem zadržao mu se na ruci. Hodao je do kabarea i ostavio poruku svojim prijateljima u svlačionici. Potom je izašao na auto-put. Imao je celih deset dana da sazna kako da ubije četvrtu najzaštićeniju ličnost na planeti.

Počelo je osam sati ranije, ovako: šefica tima M. E. Frejlik došla je na posao tog ponedjeljka ujutro, trinaest dana pre izbora, sat vremena pre drugog strateškog sastanka, sedam dana pošto je reč *atentat* prvi put upotrebljena, i donela konačnu odluku. Dala se u potragu za svojim prvim nadređenim i zatekla ga u prostoru za sekretaricu ispred njegove kancelarije, očito na putu nekud, očito u žurbi. Imao je fasciklu pod miškom i izraz lica koji je odlučno govorio *odbij*. Ali ona je duboko udahнула i stavila mu do znanja da mora odmah da razgovara s njim. Hitno. I nezvanično i u četiri oka, očigledno. Stoga je zastao na trenutak, naglo se okrenuo i vratio se u kancelariju. Propustio ju je da prođe i zatvorio vrata za njom, dovoljno tiho da neplaniran sastanak dobije pomalo zavereničku nijansu, ali dovoljno čvrsto da joj bez imalo sumnje stavi do znanja da ga je prekid rutine iznervirao. Bio je to samo klik kvake, ali i nepogrešivo jasna poruka, preneti tačno jezikom kancelarijskih hijerarhija širom sveta: *bolje bi ti bilo da ovo nije gubljenje vremena*.

Bio je u službi dvadeset pet godina, dobrano u počasnom krugu pred penziju i dobrano u sredini svojih pedesetih, poslednji odjek starih vremena. Još je bio visok, još prilično mršav i u kondiciji, ali sedeo je brzo i omekšavao gde ne bi trebalo. Zvao se Stajvesant. Kao poslednji generalni upravnik Novog Amsterdama, rekao bi kada bi pisanje njegovog imena bilo dovedeno u pitanje. A onda bi, prihvatajući savremeni svet, rekao: kao cigarete. Celog života, bez izuzetka, oblačio se u *Bruks bradersu*, ali smatrali su ga sposobnim za taktičku fleksibilnost. Najvažnije od svega, nikada nije pravio greške. Nikada, a dugo je bio u poslu, i susreo se s više poteškoća nego što mu je sledovalo. Ali neuspeha nije bilo, kao ni loše sreće. Stoga su ga, nemilosrdnom računicom organizacija širom sveta, smatrali dobrim šefom.

„Deluješ mi malo nervozno“, rekao je.

„I jesam, malo“, odgovorila je Frejlik.

Kancelarija mu je bila mala, tiha, oskudno nameštena, veoma uredna. Zidovi su bili okrečeni čistobelo i osvetljeni halogenim svetiljkama.

Imala je prozor čiji su beli vertikalni kapci bili dopola zatvoreni pred sivim vremenom napolju.

„Zašto si nervozna?“, pitao je.

„Trebalo mi vaša dozvola.“

„Za šta?“

„Želim da probam nešto“, rekla je. Bila je dvadeset godina mlađa od Stajvesanta, imala je tačno trideset pet. Povećana, ali ne previše. Možda za neki centimetar viša od prosečne Amerikanke njene generacije, ali vrsta inteligencije, energije, živosti kojom je zračila nije dozvoljavala da reč *osrednje* uđe u jednačinu. Bila je na pola puta između vitkosti i mišićavosti, sjajne kože i očiju, tako da je ličila na sportistkinju. Kosa joj je bila kratka i svetla i neobavezno raščupana. Odavala je utisak kao da se na brzinu obukla posle tuširanja, prethodno osvojivši zlatnu medalju na Olimpijadi ključnom ulogom u nekom timskom sportu. Kao da to nije bilo ništa, želela je da ode sa stadiona pre nego što televizijske ekipe obrade ostatak tima i ustreme se ka njoj. Izgledala je kompetentno, ali veoma skromno.

„Kakvo nešto?“, pitao je Stajvesant. Okrenuo se i fasciklu koju je nosio spustio na svoj sto. Sto je bio velik, s debelom, sivom kompozitnom pločom. Visokokvalitetan, moderan kancelarijski komad nameštaja, opsesivno čišćen i poliran kao da je antikvit. Bio je čuven po tome što na stolu nije držao ni papire ni ništa drugo. Ta navika odaivala je utisak krajnje efikasnosti.

„Želim da neko spolja obavi posao“, rekla je Frejlik.

Stajvesant je poravnao fasciklu sa uglom stola i prešao prstima preko hrbata i susedne ivice, kao da proverava da li je ugao tačan.

„Misliš da je to pametno?“, pitao je.

Frejlik nije rekla ništa.

„Držim da imaš nekog na umu“, kazao je.

„Jednog odličnog kandidata.“

„Koga?“

Frejlik je odmahнула glavom. „Ne treba da se mešate“, rekla je. „Bolje je tako.“

„Dolazi li taj s preporukom?“

„Taj ili ta.“

Stajvesant je klimnuo. *Moderna vremena*. „Da li je osoba koju bi kandidovala preporučena?“

„Da, s pravog mesta.“

„Iz kuće?“

„Da“, ponovila je Frejlik.

„Znači, već smo umešani.“

„Ne, izvor preporuke nije više kod nas.“

Stajvesant se ponovo okrenuo i pomerio fasciklu paralelno s dužom ivicom stola. Pa ponovo paralelno s kraćom.

„Da se igramo malo đavoljeg advokata“, rekao je. „Unapredio sam te pre četiri meseca. Četiri meseca je dosta vremena. Ako bismo *sada* doveli nekog spolja, to bi moglo da izgleda kao izvestan manjak samopouzdanja, zar ne? Ne čini ti se?“

„Ne mogu time da se bavim.“

„Možda bi trebalo“, rekao je Stajvesant. „Ovo bi moglo da ti se obije o glavu. Njih šestorica su htela tvoj posao. Znači, ako uradiš kako si planirala pa to procuri, imaćeš ozbiljnih problema. Imaćeš šest lešinara koji će do penzije da ti govore *jesam li ti rekao*. Jer si počela da sumnjaš u sopstvene sposobnosti.“

„U ovom slučaju, *trebalo bi* da sumnjam u sebe. Bar mislim.“

„Misliš?“

„Ne mislim, znam. Ne vidim alternativu.“

Stajvesant nije rekao ništa.

„Nije mi drago zbog ovoga“, rekla je Frejlik. „Verujte mi. Ali mislim da mora da se završi. I mislim da tako treba.“

Kancelarija je utihnula. Stajvesant nije rekao ništa.

„Znači, odobrićete?“, pitala je Frejlik.

Stajvesant je slegnuo ramenima. „Ne treba da pitaš. Trebalo je samo da odeš i završiš to bez obzira na mene.“

„Ne radim ja tako“, rekla je Frejlik.

„Nemoj, onda, nikom više ni reći. I ne stavlaj ništa na papir.“

„Ne bih ni u kom slučaju. To bi ugrozilo efektivnost.“

Stajvesant je neodređeno klimnuo. Potom je, kao dobar birokrata u kojeg je izrastao, postavio najvažnije pitanje.

„Koliko će nas koštati ta osoba?“, upitao je.
„Neće mnogo“, odgovorila je Frejlik. „Možda baš ništa. Možda samo troškovi. Znamo se dobro odranije. U teoriji. Na neki način.“
„Ovo bi moglo da ti ukopa karijeru. Da ne odeš dalje.“
„Alternativa bi mogla da mi *okonča* karijeru.“
„Ti si ovde zbog mene“, rekao je Stajvesant. „Ja sam te odabrao. Ako obrukaš sebe, brukaš i mene.“
„Razumem, gospodine.“
„Udahni duboko i izbroj do deset. Pa mi reci mora li stvarno tako.“
Frejlik je klimnula, udahnula, pa začutala na deset-jedanaest sekundi.
„Stvarno mora“, rekla je.
Stajvesant je podigao fasciklu.
„Okej, uradi tako“, rekao je.

Počela je odmah posle strateškog sastanka, najednom svesna da je *radenje* teži deo posla. Pitanje za dozvolu činilo joj se tolikom preprekom da je u njenoj glavi bilo označeno kao najteži deo projekta. Ali sada kao da nije bilo ništa u poređenju s poslom traženja mete. Sve što je imala bilo je prezime i štura biografija koja je možda bila tačna i ažurna pre osam godina. Ako se uopšte tačno sećala detalja. Pomenuo ih je uzgred, kao u igri, njen ljubavnik, kasno noću, u šaputanju na jastuku. Nije čak ni bila sigurna da je obraćala pažnju. Pa je odlučila da se na detalje ne oslanja. Osloniće se samo na ime.

Napisala ga je krupnim, velikim slovima povrh žutog lista papira. Prizvalo joj je mnoge uspomene. Neke loše, ali mahom dobre. Dugo je zurila u njega, a onda ga je precrtala i napisala N. N. umesto njega. To će joj pomoći da se koncentriše, pošto je tako sve obezličeno. Mislima je izbila na utabanu stazu; utabanu još od osnovne obuke. N. N. lice je neko koga treba identifikovati i naći. To je bilo sve, ni manje ni više od toga.

Njena glavna operativna prednost bila je informatička. Imala je pristup većem broju baza podataka nego prosečan građanin. N. N. je bio vojno lice, toliko je znala, tako da je pristupila bazi podataka Nacionalnog centra za podatke o osoblju. Bazom se upravljalo iz Sent

Luisa, u Misuriju, i u njoj su bili pohranjeni podaci o svakom ponaosob, muškarcu ili ženi, ko je nosio američku uniformu, bilo gde i bilo kada. Ukucala je prezime, pričekala, i softver za upite joj je odgovorio samo trima kratkim odgovorima. Jedan je odmah eliminisala na osnovu ličnog imena. *Znam zasigurno da on nije, zar ne?* Drugi je eliminisala na osnovu datuma rođenja. *Prestar za čitavu jednu generaciju.* Treći je, dakle, morao da bude N. N. Druge mogućnosti nije bilo. Zurila je u puno ime i prezime na sekund pa prepisala datum rođenja i broj socijalnog osiguranja na svoj žuti papir. Onda je kliknula ikonicu za *detalje* i upisala svoju lozinku. Ekran se izbrisao pa prikazao skraćenu istoriju službe.

Ne valja. N. N. nije više bio u oružanim snagama. Biografija se završavala ćorsokakom pre celih pet godina: otpustom u činu majora posle trinaest godina službe. Bio je tu i popis odlikovanja, uključujući i Srebrnu zvezdu i Purpurno srce. Čitala je popis priznanja, zabeležila detalje i povukla liniju preko žutog papira kako bi označila kraj jedne ere i početak druge. Potom je nastavila.

Sledeći logičan korak bio je da pretraži Objedinjeni indeks umrlih Socijalnog osiguranja. *Osnovna obuka.* Nije imalo smisla tražiti nekog ko je već mrtav. Unela je broj i shvatila da zadržava dah. Ali na upit nije bilo odgovora. N. N. je još bio živ, makar koliko su vlasti bile upućene. Sledeći korak bio je Nacionalni centar za informacije o krivičnim delima. *Ponovo osnovna obuka.* Nije imalo smisla angažovati nekoga ko je služio zatvorsku kaznu, na primer, iako nije mislila da je to iole verovatno u slučaju N. N. Ali nikad se ne zna. S nekim tipovima ličnosti, granica je tanka. Baza podataka NCIKD uvek je bila spora, tako da je nagurala nanose nagomilane papirologije u fioke pa otišla od stola i sipala svežu kafu. Vratila se i zatekla negativan odgovor na svoj upit na ekranu. Tu je bila i kratka beleška o tome kako FBI ima dosije o N. N. *Zanimljivo.* Zatvorila je NCIKD i odmah se okrenula bazi podataka FBI-ja. Našla je fajl, ali nije mogla da ga otvori. Ipak, znala je dovoljno o sistemu klasifikacije Biroa da bi dešifrovala oznake u broju predmeta. Bio je to jednostavan narativni iskaz, neaktivan. Ništa više. N. N. nije bio begunac, nije bio tražen ni zbog čega, nije bio trenutno na meti.

Sve je zapisala pa otklikovala do nacionalne baze registra vozila. *Ponovo ne valja.* N. N. nije imao vozačku dozvolu. *Što je bilo veoma čudno. I veoma velik davež.* Jer nemanje vozačke dozvole značilo je i odsustvo skorašnje fotografije i ažurirane adrese. Pristupila je kompjuteru Uprave za veterane u Čikagu. Pretraživala je po imenu, činu i broju. Upisa nije bilo. N. N. nije bio korisnik saveznih podsticaja i nije priložio adresu za prijem pošte. *Zašto ne bi? Gde si, kog đavola?* Vratila se Socijalnom i potražila podatke o uplaćenim doprinosima. Nije ih bilo. N. N. nije bio zaposlen otkad je napustio vojsku, ili makar ne po zakonu. Pokušala je da potvrdi to kod Poreske uprave. Ista priča. N. N. nije plaćao porez pet godina. Nije čak ni podnosio prijave.

Okej, da se uozbiljimo. Uspravila se u stolici, napustila sajtove vlasti i pokrenula neki nedozvoljen softver koji ju je uveo pravo u privatni svet banaka. Strogo govoreći, ne bi trebalo da ga koristi za ovo. Ne bi trebalo da ga koristi ni za šta. Očigledno je bila u prekršaju zvaničnog protokola. Ali nije očekivala da će se suočiti s posledicama. A jeste očekivala rezultate. Ako N. N. ima makar jedan bankovni račun u bilo kojoj od pedeset država, naći će ga. Ma i tekući računčić. Mnogo ljudi živi bez računa u banci, znala je to, ali osećala je u stomaku da N. N. nije jedan od njih. Ne ide to uz bivšeg majora Vojske SAD. Sa sve medaljama.

Dvapat je unela broj socijalnog osiguranja, jednom u polje za korisnički broj osiguranja, a drugi put u polje za broj poreskog dužnika. Unela je ime. Kliknula je *traži*.

Dvesta devedeset kilometara dalje, Džek Ričer je drhtao. Atlantik Siti sredinom novembra nije najtoplije mesto na svetu. Ni u kom slučaju. Vetar je duvao sa okeana noseći so od koje je sve stalno bilo vlažno i lepljivo. Šibao je, naletao, raznosio đubre i pritiskao mu nogavice uz noge. Pet dana ranije bio je u Los Anđelesu i bio je prilično siguran da je tamo trebalo i da ostane. Sada je bio prilično siguran da bi trebalo da se vrati. Južna Kalifornija bila je veoma privlačna u novembru. Tamo dole, vazduh je bio topao, a povetarac sa okeana bio je nežno, blago milo-

vanje, a ne beskrajno šibanje plotuna slane hladnoće koja peče. Trebalo bi da se vrati. Trebalo bi da ode *nekud*, to je makar jasno.

A možda bi trebalo i da se zadrži tu, kako mu je rečeno, i da kupi kaput.

Vratio se na istok u društvu jedne starije crnkinje i njenog brata. Stopirao je od Los Anđelesa ka istoku kako bi video pustinju Mohave na jedan dan. Stari par ga je pokupio i povezao u drevnom bjuik roudmasteru. Video je mikrofona, primitivni razglas i *jamaha* klavijaturu u kutiji među koferima u prtljažniku, a starica mu je rekla da je pevačica i da je dobila kratku umetničku rezidenciju čak u Atlantik Siti. Rekla mu je da je brat prati na klavijaturama i vozi, ali da ne priča baš više, kao i da ne vozi baš više, a ni roudmaster nije baš više automobil. Sve to je bila istina. Starac je bio potpuno nem i našli su se u opasnosti po život nekoliko puta tokom prvih desetak kilometara. Starica je počela da peva kako bi se smirila. Otpevala je nekoliko taktova *You Don't Love Me* Don Pen i Ričer je tog časa odlučio da je prati sve do Istočne obale samo da bi je još malo slušao. Ponudio se da preuzme volan. Ona je nastavila da peva. Imala je sladak glas pun dima koji bi je učinio zvezdom bluza nekada davno, s tim što se verovatno nekoliko puta našla na pogrešnom mestu i sreća je nije poslužila. Servo volan starih kola propao je tako da se s njim trebalo rvati, a bila je tu i sva sila krckanja, zvečanja i škripe osmocilindarskog motora koji je udarao ritam teško kao čekićem. Na osamdeset na sat, svi zvuci su se složili i zazvučali kao prateći instrumental. Radio je bio slab i hvatao je beskrajan sled lokalnih radio-stanica, svaku na po dvadesetak minuta. Starica je pevala s njima, a starac je nastavio da čuti i najveći deo puta prespavao na zadnjem sedištu. Ričer je tri dana vozio osamnaest sati dnevno i stigao u Nju Džersi osećajući se kao da je bio na odmoru.

Umetnička rezidencija bila je u petorazrednom lokalu osam blokova od obale, a menadžer nije bio tip od koga bi se očekivalo da poštuje ugovor. Ričer se, tako, potrudio da prebrojava mušterije i vodi računa o količini novca koja bi trebalo da se pojavi u koverti na kraju nedelje. Nije to nimalo krio i gledao je kako mu menadžer sve više i više zamera. Počeo je da obavlja kratke, tajnovite pozive pokrivajući rukom slušalicu,

očiju uprtih u Ričerovo lice. Ričer mu je direktno uzvratio netremitčan pogled s ledenim osmehom i nije se makao. Poslušao je sva tri seta tokom dve noći vikenda, ali onda se unervozio. Postajalo mu je i hladno. U ponedjeljak ujutro tek što se nije predomislio i vratio na put kada se stari klavijaturista prošetao s njim posle doručka i konačno progovorio.

„Mogu li da te zamolim da se zadržiš malo?“, obratio mu se. Govorio je s južnjačkim akcentom i u krmeljivim očima bilo je nekakve nade. Ričer mu nije odgovorio.

„Ako tebe ne bude bilo, onaj menadžer će nas sigurno zavrnuti“, rekao je starac, kao da je ostajanje bez para nešto što se muzičarima prosto događa, kao ispumpane gume ili prehlada. „Ali ako nas plati, imamo za gorivo do Njujorka, možda dobijemo i gažu od Bi Bi Kinga na Tajms skveru, da vaskrsnemo karijeru. Neko kao ti mogao bi mnogo da nam pomogne s tim, veruj mi.“

Ričer nije ništa rekao.

„Naravno, vidim da si zabrinut“, rekao je starac. „S takvim menadžmentom, sigurno se u pozadini provlače i razni nezgodni likovi.“

Ričer se osmehnuo na njegovu suptilnost.

„Šta mu ti dođeš, uopšte?“, pitao je starac. „Neki, kao, bokser?“

„Ne“, rekao je Ričer. „Nisam ja bokser.“

„Rvač?“, pitao je starac. U govor mu se ponovo uvukao južnjački akcenat. „Kao na kablovskoj?“

„Ne.“

„Gabarit imaš, to stoji“, rekao je starac. „Dovoljno te ima za naše potrebe, ako bi to želeo.“

Izgovorio je *zeleo*. Nije imao prednje zube. Ričer ništa nije rekao.

„Ma šta mu ti dođeš?“, ponovo je pitao starac.

„Bio sam u vojnoj policiji“, rekao je Ričer. „Trinaest godina sam bio u vojsci.“

„Odustao si?“

„Manje-više.“

„Nema nikakvih poslova za vas posle?“

„Nema poslova kakve bih želeo“, rekao je Ričer.

„Živiš u Los Anđelesu?“